

Трябва да минаваше полунощ. Марин Курти се събуди от силен шум. Беше някакъв вик, който ту се носеше като далечен вой, ту като разтърсващ зов, който го накара да скочи от леглото като обезумял. За известно време не можеше да се ориентира. Сънуваше ли, или беше буден? И какъв беше този сън? Веднага го забрави. Дали сънят беше свързан с този вик, който не можеше да разбере откъде идва? През тези части от секундата не знаеше къде се намира. След още една част от секундата всичко сякаш се избистри. Сети се за съня, но още не разбираше какво става наяве. Беше сънувал някаква жена. Всъщност жена ли беше? Бе сънувал самодива. Сигурно тя бе извикала толкова силно и май продължаваше да вика. За останалата част от секундата разбра, че мобилният му звъни настойчиво. Някой го търсеше в този късен час. Протегна ръка към светлинката, която се разнасяше и писукаше посред нощ. Звънът спря.

– Ало! – успя да каже с усилие. – Какво? – попита след това като в унес. – Добре, идвам – успя да се съвземе. – За пет минути съм там. Не, не, не пращайте кола, ще дойда сам.

Погледна към часовника, три без десет. Стана и започна бързо да се облича. Беше началото на септември и ставаше хладно. През нощта даже и студено. Цяла седмица бе валяло. Есента беше дошла,

но май нямаше да се задържи дълго. По тези места зимата идваше бързо. Но нищо не се знаеше, понякога ставаше топло и в края на септември, а от време на време в края на април, дори и през май, валеше сняг. Препаса колана с револвера и си облече якето. „Най-накрая – помисли си. – Най-накрая труп. Нали това ни трябва? Труп!“ Колко искаше комисарят труп! Все си припомняше думите на инструктора при последното обучение в полицейската академия в Алтщад, Германия. Прав беше хаупткомисар Мюлер, като казваше, че без труп няма престъпление. Не искаше да се замисля по-дълбоко, сякаш го беше страх, че сънят ще се върне и ще му разбърка мислите. И все пак, докато мислеше за трупа, който реката е изхвърлила на двайсет километра от града, разбра, че не може да се отърве от този сън. Каква беше тази жена, която му се яви в съня? Няколко месеца след като се раздели с Хайке, я сънуваше редовно. После всичко изчезна. Хайке беше изтрита като на магия от съзнанието му. Жената от съня му не беше нито Хайке, нито някоя друга, която познаваше. Бе висока, с руси, почти бели коси. Цялата в бяло. Като сянка. Има ли бели сенки всъщност? Те са черни. Е, тази беше бяла. Горска самодива. Ядоса се, че пак се отнася. И точно в този момент, когато трябва да е концентриран. Работата му изискваше ясна мисъл. Сънят беше свързан с нещо, което му бе разказал един старец от едно село до Диви Раш, когато бе дошъл на това място. Не си спомняше името му, но помнеше името на селото – Зоймира. Старецът от Зоймира му беше разправял нещо за вили и самодиви. Отначало Марин не се бе заслушал много, защото му се беше сторило, че старецът съвсем е изкуфял. След

това обаче мислите му бяха привлечени от неговите думи. „Слушай – беше му казал той, след като видя, че Марин го гледа недоверчиво, – всички от нашия род знаят, че има самодиви. И дядо ми, и баща ми са ми разправяли. Дядо ми го бяха омагьосали вилите и самодивите, ако щеш вярвай. Тия горски самодиви ти взимат светлината на погледа и гласа, замайват ти главата и ти изпиват мозъка. Не си ли чувал да казват: „Да те вземат самодивите дано!“ Не е напразно това, не. И сам съм го изпитал. Самодивите ми отвлякоха изгората. Да пукна, ако не е така. Момата ми взеха самодивите, господин комисар.“

Марин се беше подсмивнал, но слушаше внимателно стареца, да не го обиди. Вечерта бе работил много. Беше прегледал досиетата няколко пъти. Четеше, четеше, водеше си записки, разсъждаваше. Нищо. От една седмица беше в това градче в планината и бе събрал само документи. Пред него бяха снимките на трима изчезнали. Едно русо момче, още едно – мургаво, и едно младо и красиво момиче. Ото Клайнберг, Маркус Сафарян, Ирена Брадовска. Информацията за изчезналите беше дошла от посолствата на страните им. Сухи данни, без подробности, като етикети на стоки. Само имена и цифри. Фотокопия на паспортите им и материали от полицията на страните, събрани и с помощта на Интерпол. Не бяха достатъчни. С нищо не водеха към причините за изчезването им. Убити, отвлечени, ограбени, удавени, изгорени, изчезнали. Хипотезата, че може да са преминали северната граница пеша и да са се изгубили в съседната държава, беше много несигурна. Ако бе вярна, Марин и колегите му, а и държавата и правителството щяха да си отдъхнат. Отговорността щеше

да бъде прехвърлена на съседите. Нямаше открита обаче никаква следа. Само подозрение. И докато избистряше ситуацията, докато обмисляше отново и отново данните, слуховете и малкото факти, мислите му се връщаха при самодивите, за които му беше разказал старецът от Зоймира.

Цели дни беше изучавал трите досиета, но данните не даваха никаква нишка, която да му помогне да разреши случая. Беше проучил и чуждестранния печат. Имаше фотокопия на цялата информация, която бяха дали за този случай германските, унгарските и полските вестници. Вече не знаеше какво да каже. Чувстваше се притиснат.

От дирекцията му бяха дали ясни нареждания. Трябваше да открие непременно какво се е случило с тримата чужди граждани, изчезнали в края на лятото кой знае къде из северните планини, гори, долини, реки и езера. „Не думай, точно определяне на мястото на престъплението – помисли си иронично. – Дайте първо да определим зоната – планина ли, гора ли, вода ли.“ Беше в началната фаза на разследването. Оглед на материалите, данните, документите. После щеше да дойде втората фаза – теренно проучване, търсене на следи, разпит на свидетели. Щеше да ходи, да се катери по планините, да търси из горите, ливадите, потоците, чак до най-северната точка – Самодивското езеро. С помощника му Дамян нямаше да оставят местенце, без да претърсят и да разпитат. Ако трябваше, щеше да извика подкрепления.

На това място, доста обширно и открито, за всяка случка се знаеше, новините се разпространяваха, сякаш ги поемаше вятърът и ги разносяше по заснежени върхове и боровите гори, до най-забутаното кътче.

Сега обаче нямаше никакви новини, само от-тук-оттам откъслечни слухове, често противоречи-ви, несвързани, неказващи нищо. Понякога слухове-те преминаваха границите на реалното, смесваха се с предания и легенди, със северния епос. В играта се намесиха и горските самодиви.

Комисарят нямаше нужда от приказки. Избраха го, защото беше способен следовател, полицай, постигнал успехи в работата си, разкрил много престъпления и заловил престъпниците с нужните способности и школовка. Квалифициран специалист в разкриването на престъпления – така бяха определили професионалния му профил началниците.

Сега в очите му блесна искрица надежда и въздъх-на някак облекчено. Най-накрая беше открил нещо. Труп. Дамян не обясни много-много, говореше бър-зо. Беше добра поличба за разследването в три часа през нощта в августовската неделя. Стори му се, че е ирония на съдбата, и сам се упрекна, процеждайки през зъби някаква безсмислица. Как може да нарече добра новина един труп! После пак се сети за съня. Стенещата жена, бледата жена, бялата сянка от съня му. Дали пък трупът в моргата на болницата не беше пронизал подсъзнанието му с този дълбок писък? Болницата беше на другия край на града. Трупът се намираще там и може да му се беше явил като бяла сянка и смразяващ вик. Някой му даваше знак, че тази бяла сянка е първата следа от разкриването на престъплението. Дамян и другите го очакваха. Вече бяха видели безжизненото тяло на момичето. Така му беше казал неговият помощник по телефона. Дали не бяха ударили право в целта? Дали не бяха хванали нишката на това заплетено кълбо? Тази нишка щеше

да ги заведе до разплитането на загадката. Бялата нощна сянка, жената, която се смесваше в съня му с мърморенето на стареца от Зоймира за вили и самодиви, сега се сля с нощния писък.

Далечните гласове още бучаха в мозъка на Марин. Най-различни подозрения минаваха през ума му. И всичките започваха с думата „ако“. Ах, тези „ако“! Като лепкави гъсеници се захващаха за мислите му, когато работеше. Така де, това му беше работата – да открие в кое от тези „ако“ се крие истината. Често пъти му се струваше, че има купчина карти, поставени с гърба нагоре, и той трябва да открие между тях единствената, която му трябваше, единственото асо. Кое беше асото в купчината съмнения, които започваха с „ами ако“, „да не би“, „може би“? Всичките бяха като затворени врати, които трябва да откряне. Понякога му се струваше, че е като онзи удавник, който иска да се хване за сламка – единственото му спасение. Дали това безжизнено тяло беше това, което си мислеше? Струваше му се грях да се надява, че тази, която търси, ще лежи студена, вкочанена, ужасяваща. В него се бореха две желания – хем искаше да намери доказателство за престъплението, хем му се щеше изчезналата да не е имала тази лоша съдба. Колкото повече напредваше с колата, толкова по-ожесточена ставаше борбата вътре в него. Струваше му се, че е разделен на две, с две лица и две самоличности. Професионалното е го се бореше с нещо, което не знаеше как точно да определи, може би човечното в него. Един комисар от полицията трябва да е студен и рационален, но такъв ли беше Марин Курти? Понякога в него се надигаше някаква емоционална, дори сантиментална вълна,

която сигурно беше свързана с артистичните му наклонности. Така е, като тръгнеш да ставаш артист и завършиш като полицейски комисар. Откъсна се от мислите си. „Не си писател на детективски романи – каза си, – ти си полицай, не забравяй това, комисар в криминалната полиция.“ Сети се за този немски израз, *Kriminalpolizei*, толкова много го бяха повтаряли в курса на полицейската академия в Алтщад.

Беше напреднал в работата, знаеше много похвати за разкриване на истината, но макар и да владееше всички тези оръжия, често му се струваше, че е обезоръжен, гол наред студ и сняг. Зад това тяло стоеше един човек, едно име, един живот, една жена. И по-точно едно младо момиче, удавено в реката или убито и хвърлено в нея. Или ограбено и убито. Може би реката щеше да донесе и приятелите ѝ. А може би вече ги беше донесла. Може би телефонът му пак щеше да звънне и да му кажат, че е открит още един труп, още два трупа, чужденци, туристи, студенти, ограбени, убити, хвърлени в реката. Засега реката беше донесла само едно момиче, може би русо, може би бледо, бяло като мъртвец. Може би на масата в моргата лежеше самодивата от съня му, прекъснат по средата. Вече беше в двора на болницата и още не бе разбрал на какво се надява. Искаше ли, или не искаше това безжизнено тяло в моргата на болницата да е на германската гражданка Ирена Брадовска?